

Передплата

на «РУСЛАНА» вносять:

з Австрії:

за пів рік . . . 20 кор.
за рік . . . 40 кор.
за чверть року . . . 10 кор.
за місяць . . . 1-70 кор.

За границею:

за пів рік: зі щоденною
визалкою 7 доларів, або 12
рублів; з визалкою двічі
в тижні 5½ долара, або 10
рублів; з визалкою що субо-
ти 4½ долара, або 9 рублів.
Щодняове число по 10 сот.

РУСЛАНА

«Вирвеш ми очи і душу ми вирвеш; а не возьмеш милости і віри не возьмеш,
бо руске ми сердце і віра руска» — З Русланових псалмів М. Шашкевича

Виходить у Львові що дня
крім неділі і руских свят
о 5½ год. пополудні.

Редакция, адміністрація і
експедиція «Руслана» при ул.
Оссолінських ч. II. (партер)
(фронт від ул. Тихої). Експе-
диція місцева в Агенції
Соколовского в насажі Гавс-
мана.

Рукописи звертає ся лише
на попереднє застереженє.—

Рекламні неопечатані
вільні від порга. — Оголо-
шеня звичайні приймають-
ся по ціні 20 с. від стріч-
ки, а в «Надісланім» 40 с.
від стрічки. Подяки і при-
ватні довесеня по 30 сот.
від стрічки.

Політика укр.-русского парла- ментарного клубу.

(Дальше).

В попередних статях виказали ми, що руский клуб перечисливши ся що до подій покладаних на поміч німецьких вольнодумців і поступовців а навіть соціалдемократів, відсунувши ся від парламентарної більшости задля її «клерикалізму і консерватизму», опинив ся як висловив ся бар. Бек, «in einer Kampfesstellung», котра не давала ніяких виглядів на реальні успіхи, бо клуб опинив ся відокремленим посеред парламентарних сторонництв. До того відокремлення причинили ся також обструкційні демонстрації, спершу із співаним протестом, відтак з розбиваннем пультів, а також суперечне становище радикальних членів клубу в справі убиства намісника в порівнянню до заяв пп. Романчука і Василька. Отсе відокремленє руского клубу, внутрішній его розлад і спори, самовільні виступи деяких радикальних членів, котрі підкопували тим самим повагу і становище клубових керманічів і предсідників, причинили ся ще більше до ослаблення значіння руского клубу а добутком того була безплідність его політики, що признавав уже в 1907 р. п. Будзиновский, що «на національні здобутки числити не можемо, але висловлював бодай надію на економічні здобутки», а між тими наводив «одноголосно ухвалене ювілейне внесене д-ра Люеґера про мільоновий фонд на безпеку від старости і неспромо-

ги до праці», хоч се внесене підняли були на глум соціалісти, котрим притакувало також «Діло», а навіть сам п. Будзиновский назвав се внесене опісля «хлополапством».

До ослаблення значіння і впливу руского клубу крім наведених обставин причинила ся немало також не послідовність его політики, яка проявила ся також яскраво і в народно-демократичнім дневнику, котрий мав піддержувати змаганя народно-демокр. сторонництва і руского клубу. Перед виїздом руских послів на нову сесию в 1907 (мимо «примирительних» змагань в часі виборів, особливо в деяких округах) був настрої до утвореня самостійного укр.-русского клубу і сей настрої особливо різко проявив ся на бенкеті в честь укр. руских послів в Народ. Гостинниці. Відтак нараз повів у Відні інший вітер «примирительний» і на диво зложив ся спільний клуб «русский (український, малоруский) з пітійською програмою, а супроти довершеної події задукало ся тоді в першій хвилі само «Діло». Клуб змагав з першу в парламенті до спільного діланя з німецькими поступовцями і соціал-демократами, ставив ся різко супроти славянофільських змагань і т. зв. новославізму, мало що не виключив д-ра Окуневского за его славянофільську промову літом 1908 р. виголошену в Празі, а в такім сьмім напрямі шло також нацисн. демокр. «Діло», проти славянского і чеського союзу і славянофільської політики.

Різкі виступи деяких послів проти славяньських сторонництв парламентарних на посольських вічах (що діставало ся опісля через німецькі дневники до відома сих сто-

ронництв) а також в «Ділі» і інших часописах, не могли настроїти прихильно ані Чехів ані полудневих Славян для руского клубу.

В зимовій і весняній сесії, коли Австро-угорська монархія переживала важке пересиленє з нагоди прилуки Босни й Герцоговини задля спору з Сербією, котру до сего понукувала Росія, а також Англія, станув руский клуб в суперечности із становищем не тільки австро-угорского правительства, котре тоді потребувало піддержки супроти політики заграничних держав (Росії, Англії, Сербії) обчисленої на підкпанє становища нашої монархії, але також в суперечности до становища полудневих Славян і Слав. Союзу. Се яскраве становище виявило ся особливо різко промовою д-ра Трильовского, котрої вражінє намагав ся руский клуб опісля ослабити, а до того і «Діло» заняло становище прихильне Сербії і змаганям Трильовского, Кльофача et cons., що знов супротивляло ся становищу австрийських полудневих Славян зєдинених в Слав. Союзі, за котрим стояв також чеський народний союз з виїмкою чеських радикалів під провідом Кльофача.

Коли отже доси руский клуб ішов у своїй діяльності в напрямі німецьких вольнодумців проти славяньських сторонництв, коли за замітки роблені нами в найліпшій вірі, після першої сесії в 1907 р., щоби клуб старав ся вийти в порозумінє з христ. суспільниками і Слав. Союзом, напало на нас «Діло» мокрим рядом, начеб ми зловрадно підкопували повагу клубу, коли оно глумливо висловлювало ся про Слав. Союз, про клерикалізм Словінців ітп., нараз в літ-

А. ЧЕХОВ.

Довгий язичок.

Наталія Михайлівна, молода жіночка, повернувши ранком з Ялти, розказувала за обідом своїй чоловікови, на яку то красу она не надивилась на Кримі. Урадуваний чоловік — а подивом вдивляв ся у її розміряне споминами личко, слухав й час до часу кидав питання.

— Так, а однак кажуть, що жите там надзвичайно дороге...

— Як би се сказати тобі, мій дорогенький. На мою думку, люди вже надто переборщють тамошню дорожнечу. Не такий чорт страшний, як его малюють...

Я приміром, з Юлією Петрівною, мала дуже гарну комнату за двадцять рублів в добу. Бачиш, котику, усьо залежить від того, щоби умти повести та уложити своє жите. Розумів ся, як що захочеш зробити прогулку в гори, приміром на Ай-Петрі — візьмеш коня, провідника, а, так тоді, цілком природно, що дорого. Страх, як се дорого коштує!.. Ах! дорогенький Василечку, які там гори!.. Подумай тільки, височі!.. такі високі гори, тисяч разів виспі ніж наша церква!.. На верхах хмари!.. хмари!.. хмари!.. а в долині величезні каміня!.. каміня!.. каміня!.. пропасть страшенні!.. ах! — не зможу собі навіть пригадати.

— А знаєш, я тут, підчас твоєї неприємности, читав в часописи про тамошних провідників Татарів дуже погані річі. Чи се дійсно якісь надзвичайні люди?

Наталія Михайлівна видула губки і похитала головою.

— Звичайні Татари!.. вічим не замінні — сказала. — Ввагалі, я їх бачила тільки задалека!.. Показували мені їх, та я не звертала на них уваги!.. Я все, мій дорогенький, чула відразу до тих всіх Татарів, Грузинів та Греків.

— Кажуть, що се страшні Дон-жуани?

— Дуже можливо, що лучають ся і Дон-жуани!..

Наталія Михайлівна задержалась нараз, мабуть пригадала собі щось страшного, бо в пів хвилини дивилась на чоловіка заляканим зором і відозвала ся, протягаючи кожде слово:

— Василечку! Я розкажу тобі, які се лучають ся женщины не—че—сні, не—со—ві—сні. Ах! які несовісні!.. Знаєш, я не говорю про ті прості або з інтелігенції!.. однак ті, ті аристократи!.. ті надуті «bontonee»!.. Знаєш, се щось страшного!.. очам своїм не йняла я віри!.. Вмирати буду а сего не забуду! Ні!.. Чи мож забути ся аж до сеї степені?! Ах, Василечку, говорити навіть не хочю!.. Подумай, ссь така Юлія Петрівна, моя товаришка в Ялті!.. Такий добрий чоловік, двоє діточок, належить до доброго товариства в Москві, вдає сьвяту і нараз, можеш собі подумати, котику!.. тільки слухай, се мусить лишитись entre nous. Дай слово чести, що нікому не скажеш.

— А то вигадала!.. Розуміє ся, що не скажу.

— Слово чести?.. Но — зятя собі!

Наталія Михайлівна відложила вилка, надала своїй личкови таємничий вигляд й почала шепотом:

— Подумай собі тільки таке: Юлія Петрівна поїхала в гори!.. Дорога була знаменита!.. На переді їхала она із своїм провідником, трохи по-

заду я. Відіхали ми може три чи чотири верстви — нараз — ах подумай тільки, серденько! Юлія кричить і схоплюєт ся за сердце. Ї Татарин обіймає її руками!.. колиб не те, булаб злетіла з сідла на землю!.. Я із своїм провідником, підїжджаю до неї. «Що се?.. Що стало ся?» «Ах! — кричить — вмираю!.. не можу їхати дальше!..»

Подумай тільки, як я перелякала ся!

«В такім разі, вертаймо — кажу». «О, ні! — відказує Наталія — я не можу вертати!..»

Здасть ся мені, як одним кроком поступлюсь, то умру!.. Ах — я відчуваю, що мене нападуть спазми!.. І починає просити, молити, на Бога заклинати мене та мого Татарина, Сулеймана, щоби ми вернули у город і привезли каплів на усмиренє нервів, тих, що то їй усе помагають.

— Пожди — но! Не розумію тебе добре! — перервав муж вдаряючи себе в чоло.

Перед хвилиною говорила ти, що Татарин бачила тільки здалека, а тепер про якого се Сулеймана розказуєш?

— Ах! — недобрый. Вже лапаш за слова — відказала Наталія Михайлівна — трохи сердить его, вже підзори, а ти знаєш, що я підзорів не люблю — прямо втерпіти не можу.

— Алеж серденько!.. я не лапаю тебе за слова, тільки, пощож се говорити неправду!.. Ти їздила з Татарами на прогулку, най там, Господь з тобою — але пощож відперати ся сего?

Ах — ти дуренький! Розходить ся тобі так дуже о сего Сулеймана!.. Так, уявляю собі, як би то ти вибрав ся в гори без провідника!.. Уявляю собі!.. Коли не знаєш тамошних звичаїв. Ні!.. не розумієш, то красше сиди і мовчи! Ка-

ній сесії в останній хвилі зробив руский клуб наглий зворот і зближив ся до Славянського Союзу та піддержував єго обструкційну тактику. Очевидно провідник Слав. Союзу др. Шуштершкі не міг повірити в сій хвилі в славянські почування руского клубу і тому й не вволив домаганню предсідника руск. клубу, щоби до комітету, котрий мав вести переговори із стороництвами необструкційними, прийнято також представника руского клубу. Руский клуб тим потерпів на повазі, а крім того виявив і тут непослідовність, бо опинив ся в таборі, в котрім засіли найбільші противники руского клубу — москофіли.

(Конець буде).

Допись з Ярославщини

(Наше нинішнє положенє народнє).

Бажаючи подати дещо з життя бутя, недолі нашого народу, відважуюсь і я забрати слово, бо серце болить, дивитись на нинішні наші сумні відносини; спішусь і я з самими сумними вістоньками, долучаючи до них мої скромненькі замітки, які мимоволі насувають ся.

Ось нас і сего року навістила справедлива кара Божа. Дня 3. серпня по полудни, по горячим і душнім дни надтягнула з заходу страшна туча градова і наробила всюди по полях і горах много шкоди. Одна хвиля, а мозольна праця цілорічя нашого бідного селянина-хлібороба майже цілком знищена в наших селах Мякишновий, старий та Тухля. Град завбільшки волоского оріха вимолотив більше як через половину збіжжя на полі. Вівси, гречки, ячмені, дубинь і просо покотом лежить усюди, дозриваюче зерно гей рукою засіяне, гниє з соломою поломаною на дощі. Найменше потерпіли жита в полукіпках, та бульби, а огородини також в части поторошена, понижена; аж сум бере вийти в поле, та подивитись на тоті шкоди. Люди плачуть, руки ломлять, заводять, бо знають, що знов жде їх і нужда і голод. Рік-річно нас Бог карає. А де сьому причина? Учені кажуть, що се через брак лісів, які наші пани та жиди винищують; може оно трохи і правда, але я гадаю, що деінде також треба шукати причини лиха. Вже в старім завітї грозив Бог карамі народови жидівському, та карав, кілька разів відвернув ся від него, а шукав інших богів; то само все діялось, а відай і нині. Еманципация зпід впливу релігії і церкви, декадентизм у всім, порнографія в письмі і штуці, розпуста, деморалізация від найбільшого до найбогатшого з ріжними шумними окликами свободи, поступу по містах, а незгоди, ненависти, процеси,

жу тобі, краще мовчи! Без провідника там навіть одного кроку ступити не можна.

— Ага... без провідника не можна...

— Прощу тебе, тільки без тих підозрілих усьмішок. Я не Юлія! Я хоча не удаю святюї, однак не забулась би до сего ступня. Зі мною мій Татарин не переступав границь. О, ні! Се не так, як з Юлією П. Магомед, який цілий час перебував у неї. У мене, як тільки вибила одинадцята вечером, то я зараз до мого Сулеймана: „Марш сейчас!“ і моє дурне Татариче в сій хвилині забиралось. А з порахунками, як тільки почав за багато говорити, то я сейчас: „Я-я-я-к? що-о-о? що-о-о та ко-го? Тоді він сейчас замовкав і схилив очі.

Ах очі!... розумієш Василечку, чорні як вуголь, а мордочка Татарська, дурненька, сьмішна. О! я здалека держала єго від себе!...

— О! — уявляю собі... задурмотів чоловік, мнучи галки з хліба.

— Ах! — серденько! Як се по дурному! Прецінь я знаю, про що ти думаєш. Ну, однак я впевняю тебе, що він навіть підчас прогульок не переступав границь. Приміром, чи їдемо в гори, чи до водопаду, я єму усе повторяю: „Сулейман, їдь поваду!“ — ну і біденький приневолений був їхатцї за мною. Навіть в часі... навіть, коли про свою... приязнь патетично заявив мені, то навіть і тоді я сказала єму остро: „Однакож ти не повинен забувати, що ти простий Татарин, а я жінка штатского совітника!“ Так, так...

Наталья Михайлівна засьміялась легонько,

та пиянство по селах ось де корінь лиха. Дивитись так оком здоровим, незасліпленим на нипішний цілий світ, на людей, на людске жите, то всюди повтаряєш та сама сумна історія, що і в старині і в середних віках — всюди ріжні гріхи, ріжні беззаконности, тай ріжні лиха, кари Божі, як хороби, зарази, пошести, нещастя, зливи, градобитя, огні, землетрясеня, ворохобні, а за що? за брак віри в Бога, за доптанє ногами закона Єго сьвятого.

Милій Боже, сумно, не весело зачалось то XX. столітє, бо без Бога, без віри. Зараза, гниль під маркою поступу з заходу захоплює поволі і нашу Галичину, лібералізм, масонерія, соціалізм та радикалізм приймає ся і на нашій рускій ниві і вкорінює в серце, в душу нашого поневоленого народа. Плоди того кукільного посіву вже по части збираємо тепер.

Цвіт руского життя, нашої безталанної України-Руси, — наша молодіж малпуючи захід і сусідів з Масариком на чолі, ширить кличі: проч з вірою, проч з Богом, зі шкіль проч з попами, ставить на зїздах резолюції в душі справді масоньським. Ще нема українського університету, а вже молоді очайдухи, викормлені, вигодовані, вигріті нашим патріотичним жертволюбним сьвященством, відплачуючись невдякою, своїми протирелігійними змаганями, бажалиб засліплени викинути виділ теологічний: Бога з сьвятої науки. Випа лежить не тільки в загальних протирелігійних, атеїстичних струях нашої псевдопоступевої доби XX. столітя, але також і в тім, що не все наше духовенство сиовняє як слід Христом наложеноу на себе взнеслу, Божу задачу в нашій псевдопоступевої суспільности.

Одна часть збаламученого нашого духовенства, овіяна духом москофільским, царським, схизматичким, позваляє розростатись нарибкам і швритись струям русофільским, а друга з Адріаном на чолі, хотїлаб видіти наше духовенство в таборах ліберально-поступових, як вже не в радикальних. Незгода, розділ на партії численні в нашій суспільности ослаблює роздроблені сили в борбі з ріжними ворогами нашими. Питаюсь, чи нарід, маючи таких провідників, може бути ліпшим від них самих, чи не має поволі або тумавіти, або деморалізуватись, та кидатись в обійми диявола. — Щож проте ялось нам робити? Повторю ще раз за нашим християнським руским дневникарством: позбутись раз на все непрошених, погубних виливів, всі як один, сьміло, отверто і ясно виступати всюди і при кожній нагоді в обороні нашої віри, ревно працювати в душі християнсько-католицьким не оглядаючись на злосліві глузования безвірної нашої інтелігенції і на закиди всьпятности, клерикалізму, пятнувати кожде зло, кожду гниль. Організуватись в християнські стоваришеня, єднатись, бо в єдности сила, не підширати часописий ліберальних, ані ма-

а прибравши знов переляканий вид личка почала:

— „Ну — але та Юлія... ах та Юлія! Як прецінь розумію серденько, що можна пошуміти трохи, можна хотіти відотхнути трохи від сьвітового життя... Всьо се можна... Отже погуляй трохи, ну вдавай любов, ніхто не осудить тебе... Однак трактувати се поважно, устроювати сцени... — ні я сього не розумію! Уяви собі тільки мій соколику, що она була заздрісна о Татарина. Щож, не по дурному се?... Одного разу приходить до неї Магомед, а П не було дома. Ну, так я заклякала його до себе і почала з ним говорити. Ах, Василечку! Які они комічні! Я так сьміяла ся, що не знала навіть, як зійшов вечір. В тім влітає Юлія і, що ти скажеш на се — і мені і єму виправляє сцену заздрости. Фі! Ах серденько!... Справді я не розумію сього!

Васильчик пробурмотів щось, нахмарив ся і почав ходити по кімваті.

— Весело ви бавили ся, нема що казати! процідив, всьміхаючись терпко.

— Ах, який ти дурненький! — відрубала Наталья Михайлівна. Я добре знаю, про що ти думаєш! Все у тебе бувало і є погані думки... О! вже я більше не буду тобі розкаувати.

Жіночка надула губи і замовкла.

З московської мови переклав М. К.

теріяльно ані морально, брати участь в усіх справах наших житнених, інституціях народних, жадати за свій гріш всюди скрупулятної контролі, пошпирати прихильні нам часописи, а тоді з нами будуть числити ся, тоді і в наше віконце засьвітить сонце і дух України (не без попа і пана, бо се абсурд), але в Бозі в Христі віродить ся на засадах християнсько-католицьких, а Бог відійме від нас караючу свою руку і зішле своє благословенство, бо хто з Богом, Бог з ним, а без Бога, ані до порога, як каже наша народна пословиця. Ось се мої скромненькі гадки, кинені мимоходом на папір із зболілої і заплаканої над нашою долею душі.

Політичний огляд.

Заграниця.

Порта, як доносять з Царгорода, поставила нові домаганя грецькому послови в справі Крети. Турецкий міністер заграничних справ зажадав іменно в розмові з грецьким послом відлікання грецьких офіцірів з Крети. В грецьких дипломатичних кругах здогадують ся, що Порта покинула гадку, вручити в Атинах нову ноту і в тій цілі вдоволила ся лише устним представленням, запевняючи, що в Канеї допустить лише до ввішєня кретийської хоругви та що в тій справі готова посунути ся аж до найскрайніших середників.

На се устне представленє Порти, як доносять з Атен, має грецке правительство відповідати в сей спосіб: кретийська справа повірена чотиром опікунчим державам, а грецьких офіцірів вислано там яко інструкторів жандармерії за дозволом тих держав, подібно, як інших грецьких офіцірів в судовій адміністрації і в інших автономічних адміністраційних урядах. Отже що до сего повинна Порта звернути ся до сих держав, бо Греція у всіх тих питаннях, які дотикають Крети, не є обовязана пересправляти з Портою. В міродатних кругах думають, що Туреччина з огляду на примусову логіку грецького становища зверне ся туди, куди їй вказує дорогу Греція.

Румунська часопись Adevurul подає розмову свого царгородского дописувателя з великим везиром Гільмі-башою. Сей заявив, що Туреччина не думає мішати ся до внутрішних справ Крети, що годить ся на найширшу автономію для сего острова, але не допустить до сего, щоби суверенні права султана були нарушені, щоби губернатора Крети іменував грецький король зпоміж Греків, бо тоді з Кретою може стати ся те, що зі східною Румелією. Губернатором Крети повинен бути їх отоманський Грек, або Кретинець, або хтось з пануючих європейських династій. Туреччина не знесе, щоби видавано вироки в імени грецького короля, щоби грецка хоругва повівала над островом, щоби на чолі міліції і армії стояли грецькі офіціри, щоби почтові марки виходили з погрудем грецького короля.

Гільмі баша стверджує, що за нового грецького міністерства положенє поліпшило ся, бо передтим війна була майже неминуча. До грецького президента міністрів Ралліса має він довіре, бо сей починив всякі заходи, щоби не образати народних чувств Туреччини. Туреччина не буде мішати ся отже у внутрішні кретийські справи, але не стерпить вмішуваня до них зі сторони Греції. Кретийське питанє є питанєм, дотикаючим лише Туреччину і Крету. Впрочім Греки повинні взяти під увагу се, що в їх інтересі лежить могутність Туреччини, бо без неї булоб дуже сумнівним єствованє независимих балканських держав.

Побіч урядових вістий, що в Іспанії привернено спокій, надходять інші вісти про великий заговор тамже, устроений републиканцями, на якого сліди впало правительство. Цілю сего заговору мало бути усунене пануючої династії. Розуміє ся, що в звязи з тим стояли також заворушеня в Барцельоні, а крім сего партизантка герільясів в північних горах Каталонії проти правительственных війск. Не дивно отже, що правительство взяло ся за так строгі середники, бо инакше Іспанія булоб стала видівнею внутрішньої боротьби. Тому годило ся виступити з

усею беззглядністю та знівечити в останній хвилі пляни заговорників.

Після приватних виступів з Мадриту удалося правительству дійти усіх подробиць республіканського заговору. Робітники в Мадриді, Більбао, Сарагосі, Аліканте і інших промислових містах мали повстати проти правительства. Мало се стати ся 2. серпня, але кількох заговорників донесло про се поліції, який удалося в сей спосіб знівечити всі пляни заговорників.

Просимо відмовити передплату.

Новинки.

— **Календар.** В неділю: руско-кат.: Ермолая; римо-кат.: Киріяка. — В понеділок: руско-кат.: Пантелеймона; римо-кат.: Романа. — Ві второк: руско-кат.: Прохора, Інокент.; римо-кат.: Лаврентія.

— **3 Чикаго** (півн. Америка) пишуть нам: Видаваний тут „Русско-Американский Вѣстник“ печатає статі, котрі мають бути доказом, як то священники, свояки єпископа Фірцака, борються з Преосв. Сотером. Статя печатана в „Науці“ ч. 23, про котру Ви згадували в Вашій часописі, се допис одного члена редакції „Русско-Американскаго Вѣстника“. Се впрочім легко пізнати по стилю сеї дописи. Кількох свояків єпископа Фірцака так скомпромітували ся, що Римска столиця під загрозою найострійших церковних кар наказала єписк. Фірцакови відкликати їх до Угорщини. (Чи не в тій справі приїздив оноді єписк. Гобан з Америки до єп. Фірцака? — *Гед.*) Ціла борба угорських і галицьких перевертнів проти Єпископа Сотера, се нечуваний ряд скандаль в історії католицької Церкви, а причина сего лежить в сїм, що Преосвящений вступили рішучо проти схізмофільства, і симонії, і намагали ся ввести в нашій Церкві лад. Вороги Преосвященого бунтували народ, що ось то Преосвящений привезли було ітд., а з другої сторони заскаржили Преосв. Сотера перед Апост. делегатом, що Він не виконує буллї, що через Преосвященого перевертні не годні бути добрижми католикама ітд. Та відносини на церковнім полі поліпшають ся. Під справною опікою їх Преосвященства є вже понад 90 церков і найгірші клопоти і скандалї вже минули.

— **На першу хліборобску виставу в Стрию** надійшли між иншими отсі цікавіші зголошення: Чтальня „Просвіти“ в Сокиринцях від своїх членів а то: Йосиф Слободяня (огірки, тютюн, кукурудзу, коноплі, яблука, пряжу, решета, солом'яний капелюх, гerdани); Павло Гуменюк (мак, ріпу, біб, горох, капусту, вишняк, сонічник і сїть на рибу); Антін Поплетта (батіг, істік, просо); Антін Репетівський (кукурудзу, голубні і стяжки до окраси хат, пшеницю і жито); Кондрат Кальба, власт. дїбр з Мозолівки (пшеницю, овес, ячмінь, бараболю, гречку і плуг власного помислу); громада Чернелів руский (цементові дахівки і меди); В. Лебіцак з Галича (кафлі); Спїлка для господарства і торгівлі в Наконечного к. Яворова (решета, солом'яні миски, опалки, рогіжки під ноги, кошелї, кошики на бульбу); Тов. для розвою рускої штуки зі Львова (крїсла, стіл, екран, рами, тарїль все в гуцульскім стилі і образи своїх членів); В. Довжанський з Крехова (пасїчнічі зваряди власного помислу і овочі). — Члени чтальні „Просвіти“ в Милованю (збірку овочів, овес, ячмінь, буряки і кілька родів бараболї); Методїй Огородник, директор з Розтїк буков. (три роди вївса); о. Юліян Гумецкий з Любелї (розвій коропа в першїм році життя від ікри почавши); Леокадія Струмїньска зі Львова (машину до прання зимною водою, свого винаходу); о. І. Яворский зі Стрїльбич (деревляний біцикл роботи селянина, рами штучно зроблені і капелюхи); Михайло Ватаманюк з Яворова (кушнірскї гуцульскї виробы); Олекса Пеленьський з Комарна (порічняки і афїняки); Михайло Маслович з Комарна (ручники і скатерти); Петро Пушикевич з Комарна (ручники, фаргушки і обрусї); Теодор Квас з Комарна (ручники і обрусї); Маруся Утрисївна з Комарна (вишиваний килим); Ольга Пеленьска з Комарна (макату на стїну); Євдиківна з Комарна (вишиванї обрусї); Клим Утриско (фотографїї з наддїстрианських сел); Олекса Білик з Комарна (шапки); Гривко Тершаковець з Якимчиць (ріжні роди збіжа і комплетний стрїй плетений з сїна а то: сїрак, сподні, постолї); Кость Грабовеньський з Монастирця (полукішок і кошики); Павло Кирчїс з Курник (індики, буряки, морква, петрушка, чїсник, цибуля і ин. збіжа); о. П. Ковальський з Кобиловолока (яблука, грушки і сливки); Брїлиньський з Янова к. Теревовлі (новї роди вївса і бараболї, овочевї, консерви ярин і овочів); Олена Фацевичівна зі Стрїльск (огородовину); о. Василь Попель з Видянова (ріжні

відмінї кукурудзи, сонішники, цукровї буряки і капусту); Михайло Лупкий, властитель дїбр з Луки (всіляку огородовину, кури Мінорка, гуса великаки і качки Пекїнг). — Комїтет звертає ся з просьбою до П. Т. суспільности о збиранє і надсиланє на виставу: килимів, вишивок і гerdанів, як рівнєж виробів гончарських.

— **Переслідуванє Чехів у Відні.** Вчєра на поручєнє мїністерства торгівлі комїсія з маїстрату пішла до мешканя редакції і друкарні чєскогo днєвнїка „Vidensky Dennik“ і опечатала всї машини і зецерню. Зробленo се в наслідок жалоб сусїдів, що машини стуком не дають спокою. Чєхи, поселєні у Відні, є велїми обурєні сею подїєю. Редакція „Vid. Dn.“ заявляє, що не повїдомленo єї навтї про прибутє комїсії, а чєске стоваришенє, якє видає сєй днєвнїк, заповїло процес мїністерству торгівлі о відшкодованє. Се зарядженє причїнило ся до того, що відєньскї Чєхи зїбрали 400.000 К на будову „Народного Дому“ у Відні, мїж чим чєскї банки субскрибували 300.000 К на ту цїль. Добре каже приповїдка: „Нема нічого злого, що не вийшло би на добре“. Ми бачимо се і на нашїм народї. Від коли польскї товариства на провінції відмовляють Русїнам саль на зборнї і представлєня, Русїни живїйше взяли ся до будови своїх „Народних Домів“.

— **Спростованє.** Дїстазмо до помїщеня отсе письмо: Перед двома тижнями був помїщений в новинках „Руслана“ уступ під наголовком „Капакский підступ“. — Правдою є, що о. Амврозій Полянський парох в Конюховї прислав менї: „Полное собраніє сочинєній о. Залозецкаго. Томъ III“, но се стало ся через помилку в адресї. Мїсто відслати книжку до мого іменника, прислано книжку до мене; не було отже ніякого підступу, нї злої волї. — *Йосиф*, парох.

— **Русна приватна гїмназія в Рогатинї.** Як в кожїй ново основанїй гїмназїї взагалї, так і в рогатиньскїй триклясовїй гїмназїї, не є ще все як слїд уладженє і число учеників не може бути на разї усталєнє, навтї в приближеню, бо кромї курсистів, які вже зголосили ся, можуть зголосити ся по ферїях і инші приватисти і ученики другїх гїмназїї. Щоби через се початок науки не треба було відкладати, пожаданим булоб, щоби рефлектуючі на вписи до тої гїмназїї зголошували ся письменно вже тепер, так щоби за час ферїї можна придбати і потрібнї сили учительскї і приготувати відповіднї льокаль і т. п. Тим бїльше пожадани такі зголошеня, бо не є виключена така фреквенція, що може зайти потреба уладити вже в осєні по 2 віддїли у всїх трох клясах. Зголошеня приймає тимчасом та удїлює всякий інформації що до условїї принятя, евентуальних іспитів вступних або доповняючих о. Омєлян Ваньо, парох в Залановї, п. Рогатин. До бурси зголошувати ся треба на адресу о. Теодозія Кудрика, настоятеля бурси в Рогатинї і то як найшвидше, бо є думка помїстити в бурсї всїх потребуючих бїльшої помочї наукової чи наглядю. — Посвяченє фундаментів під будинок гїмназїї відбуло ся в понедїлок.

— **Пожар.** З Цїшанівцями пишуть нам: Онодї год. 4. по полуднї підчас бурї вдарив грїм в стодолу Аннї Ярецької. Наслїдком того повстав пожар і заняли ся 2 господарства в протягу 10 мїнут. На першу трєву у прибув „Сокїл“ з Люблинця нового з одною сикавкою, а зараз за ним громадска сикавка Люблинця старого. В хвилї прибутя поготівлї з господарства стояли в огнї. О год. 4^{3/4} прибула добровільна сторожа громадска з Нїмєтова з 6 пожарниками. Дві першї поготівлї заступили дорогу огнєви від села і не допустили до розширеня ся пожару і в той спосїб зьлокалізовано пожар а при помочи сторожи з Нїмєтова в протягу двох годин придрушено всї згарїща. Мїмо того, що сусїднї господарства були віддалєні не бїльше як 4 до 5 метрїв від обшару, який заняв пожар перед прибутєм поготівлї, не допушено до того, щоби перекинув ся на сї господарства. З господарства Аннї Ярецької уратовано комору зовсїм і частє зруб хати. З господарства Гривька Кордуля уратовано стодолу в цїлости.

— **Рєвізія процесу.** Найвисшїй трибунал у Відні зарядив на 27. с. м. розправу касаційну в справї Буковємского і Гомика з Коломиї в наслідок внесєного ними відкликю.

— **Зелїничя пригода.** Із Станиславова доносять: Вчєра о 7. год. рано на стації Хриплин, наслідком хибного усталєня зворотницї, найхав особонїй поїзд ч. 3112 з Ворохти на товаровий поїзд. Багато подорожних повискакувало з возів. Дося ніхто ранений не зголосив ся.

— **Антиалькоголічна вистава.** В Лондонї відбув ся від 18. до 24. липня міжнародний зїзд для поборованя алькоголізму, сполучений з виставою, в котрїй згромаджєно прояви діланя алькоголю на духове і фізичнє здоровлє а рївночасно способи поборованя алькоголізму. Там находили ся таблицї австрїйского товариства против пиянства, уложєні профессором Вайхсельбаумом і д-ром Гєвнїнгом з Відня. Демонструють оня хоробливї зміня сєрця, жолудка, печінки і нирок, спричинєні надмірним уживанєм алькоголю. О впливі алькоголю на людскє тїло

свідчить факт, що чоловік не пючий є в силї піднести 45 клг., коли середнопючий лише 41 клг. Осїбний віддїл був посвящений впливови алькоголю на розвій дїтїй. В Монаховї пр. дїтї, що не пють пива, були чотири рази пильвійшї і спосїбнїйшї від тих, що пють, а в деяких мїсцевостях Баварїї навтї вісім разів. Люди уживаючі алькоголю є нараженї в подвійно висшїм степєні на хороби нїж тєрєзї, смертєльнїсть у алькоголікїв виносить 30% бїльше вїж у абстинєнтів. Дуже інтерєсным був бїбліографїчний віддїл вистави, обїймаючий десятки тисяч брошур, відозв і часописїй против алькоголю. Вкінци вистава обїймає комплетну продаж напїтків, вільних від найменшої домїшки алькоголю.

— **Чи не спїльник Давидяка?** Онодї з ночи арєштувала львівска поліція Корвила Николїшина, лїт 30, родом з Рудчик, під закидом участвї в убитю Штофів. Николїшина служив у Львовї у Арона Фрїдмана, при ул. Жовківскїй ч. 87. Свідки подають, що Давидяк часто сходив ся з ним і відбував тайнї наради. За Николїшином шукали крім того також і за крадїж. До того побив він був недавно в суперечцї силєно Е. Брандта, що мешкав з ним в одній камєницї і грозив єму, що убє єго. Покищо відставлено Николїшина до поліційних арєштїв.

— **Бувшїй перськїй шах** дістане 375.000 корон річної пенсїї, поки буде перебувати поза межами Персїї, однак під условиню, що до 15. с. м. забере ся з Персїї і зверне державї короннї до рогодївности.

— **Новї жили золота** відкрито коло амурської залїзниці на Сибїрї. Богатство золота має бути нечуванє доси. Один чоловік може призбирати там золота в однім днї на кілька сот корон.

— **Стация машин до лїтаня.** В Франкфуртї н. М. будують готель, якого дах уладженє до причалєня машин до лїтаня. Дах є плоский і має 1700 метрїв квадратних.

— **Макс Нордау** святкує сїмї днями 60-ті роковини свого життя. Нїмєцкї газети з сєго приводу звертають увагу на той успїх, який мали та й тепер ще мають єго відомї „Konventionellen Lügen“, що свого часу викликали широку критику в обсягу наук і мистєцтва. Тепер Нордау проживає в Парижі і є одним з редакторів відєньської „Neue Freie Presse“. Крім того він є свївробїтником в 20 нїмєцких виданях, між иншим в „Vossische Ztg“, „Kölnische Ztg“, „Pester Lloyd“ і ин., де що року він звичайно уміщає по романови.

— **Супружєства на Филипинах.** Мїж тубольцями на островах филипінських задержав ся доси дивний звичай заклєчення супружєств. Коли молодята хотять побирати ся, вишукують родичї або прїятелї двї молодї пальми. Онї мусять бути простї, менше бїльше однаково високї і в недалєкій віддалї від себе. По вишуканю таких палм, удають ся там в означєний дєнь судженї в товариствї родичїв і прїятелїв. На данїй знак починають молодята драпатись, він на одну пальму, а она на другу. Вилзши на вершок, витягає будучий муж руку в сторону сусїдної пальми і намагає ся притягнути єї до себе. Свої зусиля повтаряє він так довго, коли не удасть ся єму притягнути другу пальму так близько, щоб своїм чолом мїг дїткнути ся чола своєї судженої, яка очевидно старає ся із своєї сторони улєкшити всїми силами те завданє своему любимцеви. Коли вкінци ся операція удасть ся, найстаршїй віком або рангою оголошує торжєственно, що супружєство заклєченє.

Поетичний кутїк.

Щє вчєра ранєнько, як сонцє зїйшло
Цвилї рїзнобарвнї квітї —
І листячко сьвіжє на них ще було,
Коханьм сидєли ся їх вїтї...
З травиці піднявши голівки свої,
Шепталїсь, вєначє словами,
Про радїсть, коханє, безжурнї днї...
Росаж все блищала слєзолами...
Сьгодніж я бачу, що квітї мої,
Схиливши голівки, зївали
І мертвї листочки уже на землї
Од пишного цєвіту лежали...
І щастє минуло... Лїпш ранвї роса
Срїблясто на сонцї блищала,
Нємов ся єдина жалїбна слєво
По стєблах зївалых стїкала...

(„Рада“) *Ол. Нєприцький-Грановский.*

Оповідки.

— **Академічні сходини** відбудуть ся днї 11. с. м. в Рогатинї о 10. год. в читальнї „Просвіти“, а днї 12. с. м. о 2. год. по пол. в Підгайцях в салї „Родини“.

— **В Островї** к. Радимна відбудє ся заходом читальнї „Просвіти“ днї 8. с. м. о 6. год. вєчїр гумору і сїву.

— **В Інститутї СС. Василюнок** в Станиславові є ще кілька опорозненних мїсць. Платня за удержанє виносить 44 К місячно. Рївнож пригадує ся, що при Інститутї утримує ся прив. жін. учит. семінарію, а з роком шкіль. 1909/10 отвєрає ся І. і П. кл. школи народної. Близшї інформації подає Заряд Інституту, Заболотівска ч. 13.

— Руский Інтернат СС. Василянко в Перемишлі подає до відомости інтересованих, що на слідуючий рік шкільний 1909/10 має кілька місць вільних, о котрі можуть убігати ся учениці з учительських семінарій, зі шкіл нормальних, виділових, як також і школи жіночих робіт.

Зголошення заосмотрені в послідні свідочтво шкільне, метрику і декларацію родичів, що зобов'язують ся правильно виплачувати місячні оплати, належить вносити найдалше до 20. серпня с. р.

За ціле удержане учениці вносять місячна оплата 42 К., для семінаристок 38 К. З огляду на велику дорожню в Перемишлі, як також і намірені поліпшення, які будуть переведені в Інтернаті, місячна оплата не може бути рішучо нікому знижена. Заряд дає вигідне приміщення, удержане, нагляд педагогічний і лікарський.

Одноразові такси, с. є за уживане інвентаря за цілий рік 8 К., лікаря закладового 4 К. і на бібліотеку 2 К., складаєсь на початку року шкільного з гори.

За окрему поміч в науці, науку музики лекції язика французского і танців платять ся окремо. Що до виправи учениць то кожда мусть мати своє власне біле всего по 6 штук і свою постіль с. є подушку, ковдру, сінник і коврик на ліжку.

Зголошення просить ся присилати на руки М. Мильничук яко настоятельки інтернату СС. Василянко в Перемишлі. 70 (1—2)

— Пригадуємо, що перша хліборобска вистава в Стрию буде отворена 19. вересня с. р. Коже село, кожний свідомий господар повинен взяти участь в тій виставі — виставляючи найдобірніший плоди своєї рілі і праці. Зголошення належить слати на адресу: Краєвий Союз господарско-молочарський в Стрию.

— Учитель народний вправний і совісний інструктор для браку посади глядає лекції на село на цілий рік зараз або від 1. вересня с. р. Приготовляє успішно до вступних іспитів до шкіл середних. Зголошення з поданем умовій упрощаєсь до дня 15. серпня с. р. на адресу: „Учителєви на село“. Станіславів — poste-restante. 79 (3—5)

Лист з над Азовского моря.

Керч.

Сьвіт, бач ся, широкий,
Та нема де прихилитись
В сьвіті одиноком...

Т. Шевченко.

Нема де прихилитись! На цілій величезній Україні не знайшло ся куточка, де можна було знайти заробітку, хоч якого небудь нужденного, мізерного... Довело ся шукати єго у чужому краєві, між чужими людьми. На душі сум і нудьга.

З Холмщини у Керч.

Як близька, яка зрозуміла, стає мені поезія польского велитня — поета Міцкевича:

„Litwo, o czuyno moja, ty jesteś jak zdrowie?“

Змінивши тільки початок, я готовий плакати з ним разом.

Холмщино, батьківщино моя! Ти як здоравли!

Тільки, той, що тебе утерав — зрозуміє, чого він позбув ся...

І люди, і природа чужі для українского ока, для українского серця.

І гори і степи. У нас на Україні степи.

...голубі,

Зелені, мережані

Нивами, ланами“...

а тут

„руді, руді, аж червоні;

і гори і степи, усе однаково погане, без ознаки

ростини, деревця...
Вийдеш на вулицю; по усякому говорять:

по турецькому, по грецькому, по татарському, по

вірменському, по московському, тільки свого рідного

„що, чого, отсе“... не почувш.

Зайшов у книгарню одну, другу...

Питаю ся за українські книжки. В одній мене зовсім не зрозуміли, в другій сказали, що

в них є книжка малороса Шевченка, але писана по російському; яко доказ дають „Кобзарь“ Шевченка в перекладі на російську мову, виданий т-вом „Знаніє“. І не додивили ся, сердешні, що се переклад...

З українских часописий — знайшов у цілому місті тільки пару старих чч. „Рідного Краю“.

Знову пішов блукати по місту.

Колиж дивлю ся, і очам вже своїм не вірю.

Величезні афіші і на них чорне по білому написано, що „Въ субботу, 30 мая, артистами русско-малорусского искусства представлено будеть „Наталка Полтавка“ Котляревского и „Заклята Крыница“, жартъ въ 2 одинахъ Хома Брута“.

Чимчикую скорійше за білетом, бою ся, щоб не спізнити ся. Побачу таки своїх, почую рідну мову...

Господи милосерний! Та й чому я не оглух, не осліп, йдучи на ту „виставу“!

Що они зробили з отієї „Наталки Полтавки“?

Якийсь балаганний фарс, щось таке, на що було гидко дивити ся. І мова і виконане...

Я утік з другої дії... Хай їм цур і пек отим панам артистам.

Потім тільки я довідав ся, що се були „любители“ союзники, котрі учепили ся за „Наталку Полтавку“, щоб для свого хворого товариша-союзника заробити грошенят.

Ловко ошукали громадянство панове союзники, віде правди діти.

Але мені після знайомости з такими Українцями стало ще сумніше...

„Рада“.

Антін Лютниченко.

Телеграми

з дня 7. серпня.

Льондон. Daily Graphic доносить з Барцельони, що в понеділок розстрілено там 160 революціоністів, а між ними кільканадцять жінок.

Петербург. Часописи пишуть, що військовий заряд осягнув небувалі висліди з телеграфом без дота, яким получено Петербурґ з Севастополем над Чорним морем. Віддалене виносить 2.000 км.

Градець. Інженер Готфрід Гофман з Бруку. н. Мур. спорядив модель машини до літання і представив єго берлінському союзови воздухоплавства, від якого дістав 2.000 марок на будову своєї машини. Копти будови будуть виносити 10.000 К. В половині вересня машина до літання має бути готова до проб.

Самбір. При доповняючій виборі соймового посла з більшої посілости вибрано Стефана гр. Коморовского 61 голосами на 62 голосуючих.

Конкурс на будову церкви.

В місті Радимні має ся зараз мурувати церков. Хто би хотів сего підняти ся, зволить переглянути плани і внести письмєнну офєрту в гр. кат. уряді парохіяльнім в Радимні до дня 26. н. ст. сего місяця (що дня по полудни о 3. год.). 75 (3—3)

Запрошене до передплати.

Другий том діла:

„Богословіє коробствєнке“

приладжене до потреб руских св'ященіків Йосифом Мильничим, пралатом папским, крилопаніном Митроп. капітули, д ром Богословія, вже печатає ся і вийде на початку року 1910. Передплата на другий том стоить 3 К 50 сот. Перший том м. жна дістати ще у автора почтою franco за 4 К. По напечатаню же другого тому перший том буде конштувати 5 К, а другий том 4 К. 77(1—3)

Кураційний і дезеровий виноград,

найкрасної якости, з великими ягодами, солодкий, щоденно св'ятий з пня, 5 клгр. — 3 К. Мід природний чистий 5 клгр. 6 К 50 с.

L. Altneu, Versecz 4, Ungarn.

78 (1—15)

Дяка жонатого, уміючого грати на фігармонії і вести хор, пошукує сейчас:

Руско-катол. Уряд парохіяльний в Глубичку, п. Озеряни коло Чорткова. 73 (3—3).

РУСИНИ! Жадайте у всіх трафіках, торговлях і крамницях лише туток і паперців з першої галицько-руської фабрики Євгена Біліньского в Збарзжж.

З доходу сеї фабрики йде 35% на будову церкви в Сеняві, 10% п. школи і бурсв тов. педагогічного, а 5% на сироти і вдови по св'ященіках.

Держім ся поклику: Свій до свого!

Образи Шевченка, Хмельницького, Котляревского, Ко-

сенка від 6—200 К. Фігурки з гіпсу а 80 с і 1-20 К. Краватки, гердани, сорочки, фартушки, шапки сокільські і козацкі, альбоми, перфуми, спінки, брошки і шпильки з гербом, тутки і паперці різного рода поручають. — Склади „Сокільского Базару“ у Львові і Стрию.

Вже вийшов:

ПРАКТИЧНИЙ ПРОВІДНИК

для

науки релігії в школі і в церкві.

Уложив о. Евген Гузар.

Друге доповнене видане.

Ціна 4 кор. без почт. перес.

Набувати можна лиц в Книгарні наук. Тов. ім. Шевченка у Львові, Ринок 10.

Товариство взаїмного кредиту

„Дністер“

у Львові, ул. Руска ч. 20.

Телефон ч. 788.

засноване при Товаристві взаїмних обезпечень „Дністер“ в р. 1895 на підставі закона о стоваришенях з р. 1873.

Одвічальність членів обмежена до подвійної висоти уділу.

Цілею Товариства є уділюване кредиту своїм членам рільникам обезпеченим в „Дністрі“ від більше літ.

Проценти від вкладок 4%, без потручення податку рентового.

Вкладки приймає і виплачує Каса Дирекції Товариства в годинах урядових, від 8. до 2. год. в полудне.

Конто в Щадниці почтової ч. 35.527.

Конто жирове в банку австро-угор.

Вкладки щадничі К 2,848.890.—

Удїли членські К 262.994.—

Позички уділені К 3,396.002.—

Канцелярії Товариства отворені перед полуднем.

Розклад залізничних поїздів

важний від 1. мая 1909.

До Львова приходять з	рано	перед пол.	по пол.	вечер	в ночи
Кракова	5:50	8:55	1:30	5:45	9:50
Кракова	7:25	9:50	—	8:40	2:30
Тарнога	—	—	1:10	—	—
Підволочиск	7:20	12:00	2:15	5:40	10:30
Черновець	8:05	—	2:05	5:58	9:30
Черновець	—	—	—	6:40	12:20
Станіславова	5:45	—	—	—	—
Коломия	—	10:20	—	—	—
Стрия	7:29	11:45	4:25	—	11:00
Пустомит	7:29	11:45	4:25	10:15*	11:00
Самбора	8:00	9:57	2:00	—	9:0*
Любіня	8:00	9:57	2:00	9:00	11:45*
Рава рускої	7:10	12:40	4:50	—	—
Явова	8:05	1:15	5:00	9:25	10:10*
Брухович	7:10	10:05A	1:48B	4:50	8:20
Брухович	8:15	12:40	3:27B	5:30Г	9:35B
Замної води	5:50	7:25	1:10	5:45	9:50
На Підзамче:					
З Підволочиск	7:01	11:40	2:00	5:15	10:12
Бродів	7:01	—	2:00	5:15	10:12
Курович	—	—	11:19	—	9:39
Винник	8:07	—	11:19	3:28	9:39
Зі Львова відходять до	рано	перед пол.	по полуд.	вечер	в ночи
Кракова	3:50	8:25	2:45	7:00	11:15
Кракова	—	8:40	8:12	7:35	12:45
Гшєва	—	—	3:30	—	—
Підволочиск	6:20	10:40	2:16	8:00	11:10
Черновець	6:10	9:35	—	—	10:38
Черновець	—	9:10	2:23	—	2:50
Станіславова	—	—	2:50	—	—
Коломия	—	—	—	6:00	—
Стрия	7:30	—	1:45	6:55	11:25
Пустомит	7:30	10:35*	1:45	6:55	11:25
Самбора	6:00	9:05	—	3:40	10:45
Любіня	6:00	9:05	2:15*	3:40	10:45
Рава рускої	6:14	11:05	—	—	11:35B
Явова	8:20	10:10	1:37†	3:40	6:30
Брухович	7:21	11:05	2:30B	5:50Г	8:34B
Брухович	6:14	9:00A	12:41B	3:45	7:10
Замної води	3:50	8:40	3:30	7:35	11:15
З Підзамча:					
До Підволочиск	6:35	11:00	2:31	8:29	11:32
Бродів	6:35	11:00	2:31	8:29	—
Курович	—	7:13	—	2:52	—
Винник	5:44	7:13	1:30	2:52	—

ЗАМІТКА: Посіпні поїзди печатані товстим друком. — *) Лише в неділі і св'ята від 1/2 до 3/4. А) Лише в неділі і св'ята від 1/2 до 3/4. — Б) Лише в неділі і св'ята від 1/2 до 3/4. — В) В неділі і св'ята а від 1/2 до 3/4 щодень. — Г) Щоденно від 1/2 до 3/4. — З) Лише в неділі.